

CHƯƠNG 1

Mặt trời bé con

Nhà một phòng

Bên ngoài cửa sổ là thế giới, bên trong cửa sổ là nhà. Nhà của chúng tôi chỉ có một phòng với hai bức tường. Bức tường đầu tiên là tường ván gỗ dán lớp giấy hoa màu đỏ nhạt, được trang trí đặc biệt cho đêm tân hôn của chúng tôi. Lớp giấy dán tường tuy đã bạc màu, nhưng nó từng phản chiếu ánh sáng lung linh của ngọn nến cưới, khiến căn phòng trở nên ấm áp hơn ngày chúng tôi còn độc thân. Bức tường thứ hai được tạo nên bởi linh kinh đủ thứ đồ đạc trong nhà: giường, giá treo quần áo, máy khâu, bàn trà, ghế mây, tủ và bàn làm việc. Chính giữa căn phòng là “quảng trường” chỉ vón vện chưa đầy một mét vuông của chúng tôi. Chúng tôi không thể đứng hoặc ngồi suốt ngày mà cũng phải đi lại, mỗi khi đi lại chỉ có thể dựa vào khoảng không gian rộng vón vện gần một mét vuông này.

Tan làm, chúng tôi băng qua những con phố trở về nhà, đi qua hết tòa nhà này đến tòa nhà khác, về tới nhà lấy chìa khóa mở cửa. Mỗi lần cánh cửa mở ra đều cảm thấy ngôi nhà thật nhỏ bé! Chúng tôi đứng giữa phòng khách, nhìn nhau, đã thấy phòng chật kín rồi.

Chúng tôi bỏ nhiều công sức trang trí cho căn phòng này, cứ như thể đang chăm bẵm một đứa trẻ vậy. Thiết nghĩ nó đã quá khốn khổ trên thế giới này, nên chúng tôi dùng nhiệt huyết của mình bù đắp lại mọi khiếm khuyết của nó. Nào là quét lớp sơn màu xanh lá cây lên các ô cửa sổ, dán giấy dán kính màu trắng, mua thêm nhiều khung ảnh và treo vài bức ảnh màu sắc rực rỡ của tạp chí *Life*. Chúng tôi bỏ ra hơn 300 đồng để ộp một cái trần mới. Tóm lại, chúng tôi đã dùng hết công sức, tiền bạc và tâm huyết của mình trang trí cho nó. Chúng tôi giống như những bậc phụ huynh trong gia đình nghèo khó, vì không thể cho con cái quần áo đẹp và niềm vui chúng đáng có được trong thời thơ ấu, nên bù lại chúng tôi trao cho chúng tất cả tình yêu thương từ mình!

Chúng tôi dựa vào vai nhau, cùng ngắm nhìn căn phòng nhỏ lấp lánh sắc màu, cảm thấy có chút hơi màu mè, nhưng nó xứng đáng được yêu thương. Chỉ căn phòng nhỏ bé này thôi, có thể yêu thương tới đâu sẽ yêu thương tới đó, nuông chiều một chút cũng không có gì quá đáng cả.

Đêm tân hôn, chúng tôi nghe tiếng hàng xóm nấu ăn, tiếng hai chiếc xe ba bánh tranh giành đường đi trong ngõ, tiếng đồng nghiệp trong kí túc xá đang bàn luận về chủ đề

phim ảnh, tiệc tùng, bài xì tố và cuộc sống. Chúng tôi mỉm cười, căn phòng nhỏ thế này, xung quanh lại đông người ồn ào, từ nay về sau, chúng tôi sẽ không bao giờ có được sự ấm áp và yên tĩnh như ngôi nhà mình hằng mong ước, nhưng chúng tôi cũng không hề oán trách. Dù ví căn phòng như chiếc hộp giấy mỏng manh cũng đúng, song miễn hai chúng tôi được ở bên nhau.

Chúng tôi muốn nấu ăn, nên đã dựng tạm căn bếp nhỏ cạnh hàng rào kí túc xá, trông giống quầy hàng rong bán hoành thánh nhỏ ven đường. Chúng tôi nấu đồ ăn ở đó rồi mang vào phòng ngủ ăn, như vậy là giải quyết đôi đường ăn, ở. Những khi có đồng ra đồng vào, chúng tôi mua hai cây lạc xướng, vài đồng xá xíu, làm nóng trên bếp dầu hỏa rồi đặt trên bàn làm việc để cùng nhau thưởng thức. Chúng tôi tìm thấy sự bình yên mà chỉ hai người mới có thể cảm nhận. Giữa bao tiếng ồn ào vây quanh, đôi tai của chúng tôi cũng học cách đóng lại lúc cần thiết.

Khi em xuống bếp vào ngày mưa, tôi có cảm giác như tiễn em đi tới một nơi khá xa. Chỉ cần mở cửa sổ ra là tôi có thể nhìn thấy em lao vào bếp trong cơn mưa, một mình em nhóm lửa nấu ăn ở đó. Mưa nhỏ giọt, rơi xuống từ ô cửa sổ khiến tầm nhìn của tôi cũng mờ dần. Tôi muốn qua đó với em, nhưng căn bếp quá nhỏ, không đủ cho tôi đứng chen vào thái rau. Tôi ngồi viết bản thảo trong phòng, đợi và đợi, đợi em bưng đĩa thức ăn quay lại nhà dưới trời mưa. Quần áo em ướt sũng, trên mặt vẫn còn lấm tấm những hạt mưa. Rồi sẽ

có ngày, chúng tôi sống trong một ngôi nhà đúng nghĩa, lúc đó em sẽ không còn bị ướt vì mưa nữa. Dù ngày đó có thể vẫn còn xa, nhưng nhìn thấy em vẫn nhoẻn miệng cười khi lau những giọt nước mưa trên mặt là tôi biết mình đủ kiên nhẫn để chờ đợi tới ngày ấy.

Phòng của chúng tôi nằm ngay cạnh cửa chính kí túc xá, bên kia tấm vách là nhà vệ sinh công cộng, dưới cửa sổ là hành lang nhà khác. Chúng tôi thường bị đánh thức bởi tiếng mở cửa mạnh vào ban đêm, đôi khi ngủ không yên vì nghe lộc cộc tiếng bước chân đi lại trên đầu. Nhưng rồi chúng tôi nghĩ đến lời thề của mình: dù sống cuộc đời nghèo khó cũng quyết không nản lòng. Vì vậy, chúng tôi vẫn nắm chặt tay nhau, không để ai trong hai người phát ra dù chỉ một tiếng thở dài.

Điều khiến tôi cảm động nhất là bạn bè vẫn luôn nhớ tới chúng tôi, thường xuyên ghé thăm căn phòng nhỏ này. Dù chỉ có thể chen chúc ngồi trên một chiếc ghế mây dựa tường nhưng tất cả đều dành sự tôn trọng cho gia đình nhỏ của chúng tôi. Bạn bè rất vui vì chúng tôi đã xây dựng được một tổ ấm, không ai quan tâm đến việc nó rộng hay hẹp. Lúc chúng tôi thay quần áo, bạn bè sẽ đứng đợi ngoài cửa. Khi một trong hai người chúng tôi ngủ trưa, các bạn sẽ ngồi tùm lại. Dù cái bàn vuông trong phòng chặn ngang ngực chúng tôi khi ăn, phải ngồi chen chúc như hai con vịt hầm trong một cái nồi nhỏ, nhưng chúng tôi vẫn mời bạn bè tới tụ tập mỗi cuối tuần. Niềm hạnh phúc ấy chẳng thể nào tuột khỏi tay chúng tôi được.

Đêm đến, chúng tôi thấy hàng ngàn ngôi nhà lên đèn, cũng là vô số cửa sổ sáng trưng, và ví chúng như những ngôi sao trên mặt đất.

Rồi chúng tôi nghĩ ngôi nhà một phòng của mình cũng sáng đèn về đêm, cửa sổ của chúng tôi cũng đang tỏa sáng và trở thành một trong các vì sao. Đây là nguồn động viên rất lớn đối với chúng tôi!

Chúng tôi không phải tách rời khỏi dòng chảy bất tận của sự sống là đã hài lòng lắm rồi. Nếu không thể có một ngôi nhà đang hoàng, tươi tắn, vậy hãy cứ để chúng tôi yêu ngôi nhà một phòng này bằng cả trái tim và tâm hồn của mình!

Mặt trời bé con

Những cơn mưa tháng Hai, tháng Ba khiến nấm mốc trắng mọc khắp các góc tường nhà, chiếc va li da bị phủ đầy vết mốc, trần nhà đọng nước, khắp sàn nhà in vết dấu chân lấm lem bùn đất của những người bạn ghé chơi nhà. Đoạn 2 đường Hòa Bình Tây lại có thêm vài vũng nước tạm, nước bắn tung tóe mỗi khi xe cộ chạy qua. Những bộ quần áo ướt rượt trông như các cụ già đang đứng buông thông tay xếp hàng, núp dưới mái hiên để nương thân. Dòng nước máy đang tắc cũng hóa thông bởi ông trời ban cho quá nhiều nước. Người đi đường ướt như chuột lột, nhìn từ xa trông như từng đàn cá lặn lẽ bơi qua hàng rào.

Mùa mưa ở Đài Bắc là vậy, là những ngày thiếu vắng tiếng cười nhất trong năm, nhưng con của chúng tôi lại được sinh ra vào những ngày như thế. Con đã được trải nghiệm trọn vẹn mười lăm ngày trên Trái đất ẩm ướt này. Đôi mắt nhỏ trong veo, đen láy của con vẫn chưa được nhìn thấy mặt trời chói lọi hay ánh trăng rực rỡ. Liệu con có thấy thế giới này âm đạm và buồn chán không?

Tôi nhớ lại ngày hôm đó, tôi ngồi ở hành lang dài tối tăm bên ngoài phòng sinh của Bệnh viện Đại học Quốc gia Đài Loan. Tai tôi nhạy đến mức có thể nghe rõ nhịp tim của chính mình. Tôi thấy các ông chồng ngồi trên ghế băng chờ đợi con mình sinh ra là con trai hay con gái, họ thật lạc quan và mạnh mẽ. Họ không phải gánh chịu cơn đau đẻ của vợ mình, vô tư tận hưởng niềm hạnh phúc trời ban cho cánh đàn ông, thậm chí còn kén cá chọn canh, mong muốn bé gái sinh vào nhà người khác. So với họ, tôi bi quan và yếu đuối hơn nhiều. Mặc dù cô y tá xinh đẹp khuyên tôi ra ngoài ăn tối, nhưng tôi cứ đi đi lại lại, giống như đã tiêu tiền để ăn một bụng đầy báo cũ khô khốc. Tôi đang âm thầm vẽ cây thánh giá và cầu nguyện. Tôi vô cùng sợ hãi khi nghĩ đến cảnh Eva nhét trái cấm vào miệng Adam. Chúa đã nguyên rủa người phụ nữ yêu chồng hơn kính sợ Chúa như thế này: “Ta sẽ làm cho người gặp nhiều khổ cực khi thai nghén và đau đớn khi sinh con!”

Tôi nhớ lại quãng thời gian chúng tôi yêu nhau, cả hai đã gắng giấu giếm bạn bè thân thiết trong nhiều năm, lén lút sắp xếp mỗi buổi hẹn hò như thế nào. Rồi tôi lại nghĩ đến

những ngày tháng êm đềm, hạnh phúc sau khi kết hôn, từ sau lưng tôi, em nhẹ nhàng đưa tôi một tách trà nóng hổi, bao dung đưa tôi điều thuốc em chứa ghét lúc tôi viết bản thảo, nhớ cả cái cau mày của mình và những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt em khi chúng tôi cãi nhau. Tôi còn nhớ lại những ngày tháng chúng tôi vô tư cười đùa bên nhau, cùng nhau khui hộp dưa trên bàn làm việc, lấy giấy nháp lau mặt bàn. Em đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi và tôi cũng trở thành một phần của em, nhưng cánh cửa phòng sinh đã ngăn cách chúng tôi.

Tôi nghe những tiếng kêu đau đớn vang lên trong phòng sinh, cảm nhận và coi từng tiếng kêu như xé lòng là của em. Mỗi tiếng khóc chào đời vang lên của một đứa trẻ sơ sinh, tôi đều hi vọng đó là tín hiệu em thoát khỏi sự đau đớn. Giờ đây, chỉ còn lại mình tôi trên ghế băng, chờ đợi trong nỗi kinh hoàng. Cuối cùng, y tá cũng đẩy băng ca ra, nhẹ nhàng lướt qua tôi. Em bình yên nằm trên đó, mỉm cười, nói với tôi: “Là con gái, anh không buồn chứ?” Tôi quay mặt đi, giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má.

Con gái của chúng tôi đã đến với thế giới này như vậy đó. Con có khuôn mặt tròn của mẹ và dáng gầy dong dỏng của tôi. Chúng tôi không dám đòi hỏi gì hơn, nàng thực sự rất đẹp trong lòng chúng tôi. Chúng tôi đưa nàng từ bệnh viện về nhà – căn phòng nhỏ ấm thấp, chật chội trong những tiếng mưa rơi. Người thứ ba bé nhỏ này được bố mẹ yêu thương ngay từ khi mới lọt lòng, khi nàng mím đôi môi ngủ say sưa,

khi nàng mở to đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào ánh đèn, và cả khi chúng tôi phát hiện trên mặt nàng có một nốt ruồi nhỏ xinh. Mọi hơi ấm trong cuộc sống đều nằm ở đó.

Nhưng nàng cũng mang đến cho chúng tôi hiện thực cuộc sống. Như thể trong túi ngủ của con bé có chiếc máy in, cứ liên tục in ra những cái tả ẩm màu vàng nhạt, vàng đậm, ẩm ướt và ẩm ẩm. Chúng tôi chỉ biết nhận lấy và ném chúng vào chậu. Chị Tuyết cau mày, cánh tay chị mỏi nhừ, chị trở nên cáu kỉnh. Chiếc máy in của nàng khiến người giúp việc tạm thời chúng tôi thuê quay cuồng chao đảo.

Phòng ngủ bắt đầu vang lên tiếng búa đóng đinh lạch cạch, những sợi dây thép được giăng lên, một dây, hai dây, ba dây, bốn dây, năm dây, sáu dây. Hàng dài những chiếc tả của nàng tựa quân kì trong mưa, treo hoành tráng khắp phòng. Chúng tôi cúi người đi khom lưng dưới hàng tả. Cô bé hàng xóm đến thăm em gái mới chào đời, vừa ngược lên liền nhìn thấy mê hồn trận trên không trung, vui thích quên cả mục đích đến chơi nhà. Không gian bàn làm việc cũng phải nhường lại rồi. Là một nhà văn cận thị, viết lách trên giấy thấm nước dần thành chuyện rất đỗi bình thường với tôi, đó là thành quả của hàng tả ướt trên đầu.

Mọi thứ đều đang thay đổi, hơn nữa còn thay đổi rất nhanh. Thú vui cuộc sống công chức trước đây là ra khỏi nhà rồi trở về nhà bằng hai chiếc xe của hai chúng tôi cũng chẳng còn, nhưng chúng tôi lại được bù đắp ở một khía cạnh khác.

Chúng tôi có thể khẽ nắm bàn tay bé xíu của nàng, như thể chào đón cô tiên bé xinh trong truyện cổ tích, có thể vuốt ve mái tóc đen mềm mại, ngắm nàng đập nước trong chậu tắm như chú ếch con, và cũng có thể ngửi mùi hương sữa thơm đặc trưng của trẻ sơ sinh trên người nàng. Đứng trước khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng, ai còn muốn nhớ lại thú vui xưa cũ?

Nàng công chúa nhỏ này biết ngáy, tiếng ngáy khò khò từ trong cổ họng bé xíu. Nàng ợ hơi khi no sữa, rướn vai ngáp, và cả hắt hơi. Cuốn sách chăm sóc trẻ sơ sinh mà chúng tôi để ở đầu giường nói rằng tất cả điều này đều bình thường. Chúng tôi tận hưởng tất cả thanh âm mà nàng mang lại, những thanh âm này khiến căn phòng của chúng tôi càng thêm ấm áp. Chúng tôi lén nhìn biểu cảm trên khuôn mặt bình yên của nàng, không hề có chút ưu phiền nào.

Chúng tôi nhường nàng chiếm giữ nửa chiếc giường. Nàng khiến chúng tôi mất ngủ lúc nửa đêm và tinh thần uể oải vào sáng hôm sau. Thế nhưng chúng tôi lại thấy đó là nỗi đau, sự tra tấn ngọt ngào nhất trên thế giới này, mong muốn được ôm chặt nàng trong vòng tay mãi mãi, bất kể ngày đêm!

Gió lạnh thổi hiu hiu ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi lộp độp, thế giới này ẩm ướt và lạnh lẽo đến thế, chúng tôi từng khổ sở đợi chờ những tia nắng mai. Nhưng giờ đây, chúng tôi quên luôn cả thế giới bên ngoài ô cửa sổ, bởi chúng tôi đã có mặt trời bé con của riêng mình. Mặt trời bé con ấy không sợ mây

mù che khuất, có thể xuyên qua màn mưa, xuyên qua mê hồn trận tã lót, xuyên qua vỏ ngoài cứng rắn của linh hồn sâu khổ, ấm áp soi sáng trái tim chúng tôi.

Tôi rất sẵn lòng thừa nhận: mặt trời bé con của chúng tôi không phải là gánh nặng cuộc sống. Nàng là người bạn đồng hành đầu tiên và đáng yêu nhất trong cuộc đời chúng tôi!

Bá đạo tuổi lên hai

Bộ phim “Tuổi mười bảy cô đơn” do tiến sĩ Bạch Cảnh Thụy làm đạo diễn phải một thời gian nữa mới công chiếu, thế nhưng bộ phim “Bá đạo tuổi lên hai” của nhà chúng tôi đã ở giai đoạn càng chiếu càng hay.

Vĩ Vĩ dường như nhận ra người lớn đang thực hiện kế hoạch hóa gia đình kể từ khi nàng được sinh ra, bởi vậy mà nàng có niềm tin mãnh liệt mình là “đích tử đích tôn”. Quyền lực của trẻ con trong gia đình thường được kiểm soát bởi “nguyên tắc trao quyền trượng”. Chị cả trao quyền trượng cho cô hai khi em chào đời, nhường lại thứ hạng cho người kế tiếp. Dù lúc đầu chị cả từ chối hợp tác với bố mẹ trong việc chăm sóc em, bày tỏ sự phản kháng trước những bất công của thế giới ở khắp mọi nơi, nhưng lâu dần, khi thấy bố mẹ, hai người giao quyền trượng kì cựu, nàng không những không phản nản, không màng đến vị trí “thứ yếu” của mình trong nhà, mà cuộc sống của nàng còn vui vẻ hơn, trong lòng nàng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

